

godišnja doba

žejiko falout

JEDERMANN

Jedan čovjek hoda svijetom
U sebe dopire u sebe se smješta
Kuda će stići jedan čovjek
Ovako strog i prirodan

On okuplja sebe
Uz pomoć malih stvari svijeta.
Sabran, hoće li okupiti više od svog
prostora,
hoće li jednom čovjeku doteći vrijeme

Hoće li smoći da vrijeme mu bude u rukama
kao neki raspored malih stvari svijeta
Hoće li to tijelo vremena prohodati
svojim privilegijama koracima
U svim udovima svojim, tijelo
kao tijelo svog prirodnog vremena

4. VI 1977.

PRAMALJEĆE

Monique

Počinju noći dugih razgovora
Dovršavanje zime slijedi meka zrelost
Mekoća zraka prethodi blagosti
Toj blaženosti osipanja
u narastanju

Nastupaju dani i noći dugih razgovora
Kada se ljubav priprema kada se dovršava
U svom bogatstvu kada se snuju
Svi darovi što tako narastaju

Treba sve dogovoriti sve doreći
sve doznati
Za sjetvu te žetve te blagosti
Treba sve saznati svemu
dorasti
Treba uzeti svrhu tih dugih

Dugih razgovora što se razmeću u
nježnosti
Što vijore nježnošću kao
zračnim plahitama proljeća

Što lete i tonu duboko kao ti dugi duboki
razgovori u tim danima-noćima

d'Orléans /Villonu/

To što me davi
Čemu snagu trošim
I za što snagu gubim
— To pjesma je, to što ljubim.

To ljubav je, to što ljubim.
Amabam amare, pusti žreče,
Moja ljubav je dulja, i pamti me.
Voljeti tek hoću, i slutim.

I snujem, i snutim,
Da ta ljubav pobjeđuje
Da glazba svojega kraja
neima.

Da ono što živimo ima
samo svoju smrt.
I ništa, ništa drugo.

A nju, a ljubav
odživjeti . . . i znati
ćemo.

Barokni glasovi u jesen 1976.

Ti glasovi što se is-prepliću
Što jedva nadu znače
Ti što ljubav misle
Ti što bi mislili

I ljubav jedino znače
Ti što bi mislili
U spletu svog mišljenja
— Ti što ništa ne znače

I znaju to što znače.
I znadu što vole.
Ti što bi ljubav voljeli.
I znaju što to znači.

Ali ljubav je van voljenja.
Ali voljenje je van ljubavi.
Kad se život uplete,
za svoju mjeru sve se skрати.

(Svi se skrate.)

Gospode, te naše napasti,
prosti, spasi nas.

REQUIEM (za još nepoznatog)

Poželjti pjesmu
Čas do smrti
Koji leti ne leti

Iskazuje neku svrhu
Smislo što doleti

* * *

Ne leti on. Po želji
što traje, satrven je.
Al blage glazbe čini

pa ljubavi zatim
uzmu.

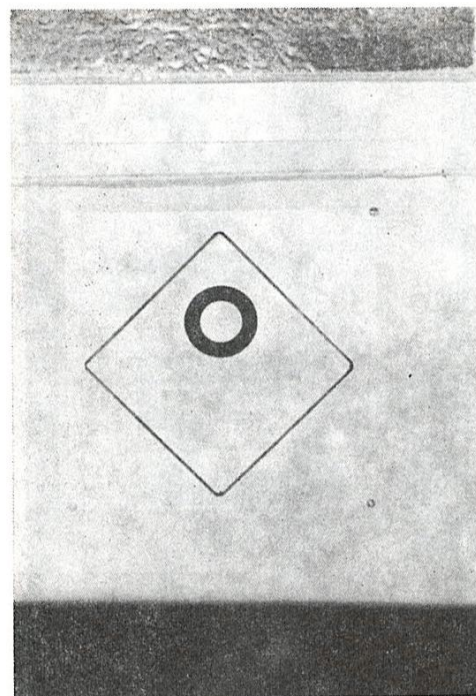
Što preosta, što preostaje.

— — —

* * *

Odlučnost s kojom se
budiš uveče
Nakon kratkog sna ljubavi
Jasna i gorka, tvrda

Zaista je za smrt
Kao i za strašni početak

KORIZMA

Muka tijela koja priprema proljeće
Još jednom dok raste pustinja
I opet dok ljubav pod stopama ostaje
zaleđuje se ta

Sve to što će razgranati se

GODIŠNJA DOBA

Život bilja malih životinja
Pomalo ispunja naše vrijeme
Opet je jednom došlo i ljeto
I opet će jednom biti sve bolje

2

Jednom će biti i lijepo
Kad svanu oči

3

Otići do kraja tamo gdje nas nema
Biti zatim i zaista nestati

4

Kamen zaista živi od našeg pogleda
Prije nas i poslije nas on neće propasti

5

Baciti kamen: tako se baca
prašina u oči smrti

6

Ja sam jednom i za sebe živio
Nikada izgubljeniji

7

Počeo sam da živim sa godišnjim dobima
Nikad slobodniji u ovoj sputanosti

NEBO BAROKA

Čudesna prozračnosti
nekog krova
Kad padaš, Mjeseče
Čudesna osvjetljenosti
na tebi, Nebo

Sva tvoja Kola prepoznajem
Sazviježđa su mi
na dlanu.
(Nebo je čisti crtež.)

Čudesna,
mramorna,
Osvjetljenosti nekog
krova

Jeseni kad padaš,
kad zračiš,

Kad ne znam što jesi, Mjeseče.

(Nebo, kada prepoznajem tvoj rukopis.)

1976.

konačnost, površina

jasna melvinger

KOJI JE OVO POD I SVOD

Koji je ovo pod i svod.
Netočno prebrojavaš katove.
U šupljoj se stabljici trza zvono.
Voda jasno presijeca čašu.
Rastajemo se nepoznati. S darovima.
Crni stup u vratima.
Ispresijecan pismima. Zaledenim.
Zar razbijati prisjećanja.

GDJE SE KIDA SAN

Iskušavaju se u moći riječ i bilo.
Kako se tišina pojačava!
Disanjem iz sebe trgam
noć oznojenu slikama.
Pomjeranju vremena prema van
zapreka je stih.
Hoću nezacijeljene godine. Moje.
Mijenjam se gdje se kida san.
Tijesno za spori kip.
Tijesno za preobliku iz tijela.
Mijenjam se gdje se iskušavaju bilo
i riječ koja povređuje.
Hoću nezacijeljenu ljubav. Moju.

BAPSKA

Put ne vodi dalje. Samo okrečeni Isus
zna za svoje četiri strane.
Ovo je prašnjavi prijestol, neizdjeljeno čelc.
Zelena jama vrata provaljuje.
Po vrpci od knjige istim putom natrag.
Ljulja se tvrdi pečat krova.
Pred poznatim
oponaša krik samo pijetao.

STARCI, ZRNEVLJE

Satrci i mudraci. Glava puna zrnevlja.
Suhi, šuštavi drhtaj. I nije ništa drugo zrak.
Zar razumom tumačiš sebe?
Nalaziš svoj oštar znak. Već urezan.
Vije magla kao prvi snijeg.
I u snu pronalaziš dodir.
Gdje li sad dršće ljeto?
Usne nesvikle riječima.
Udubljeni u tešku sporu knjigu. Gavranovi.
Kriilo i kljun nad zrnem u meni.
Uvijek do iste gladi.
Ali dalji je put. Čvrsto držim olovku.
Jesen ima bar jedan list. U koji padam.

LIŠĆE NE UBLAŽUJE POTRESE

Razmiče se pukotina buke.
Dugo u sebi raskrčuješ ruševine.
Splesti se u krošnjju.
Rasplesti se s više nemoći.
Lišće ne ublažuje potrese.
Miris kiše. Iz šetnje po kojem dijelu grada.
Nema zamjene. Nema promjene.
Prozor crno izrovan drugim prozorima.
Odbačene stvari. Konačni raspored.
Buka još jasnije svrdla. Pod koju koru.

PTICE SU ZA OKTAVU VIŠE

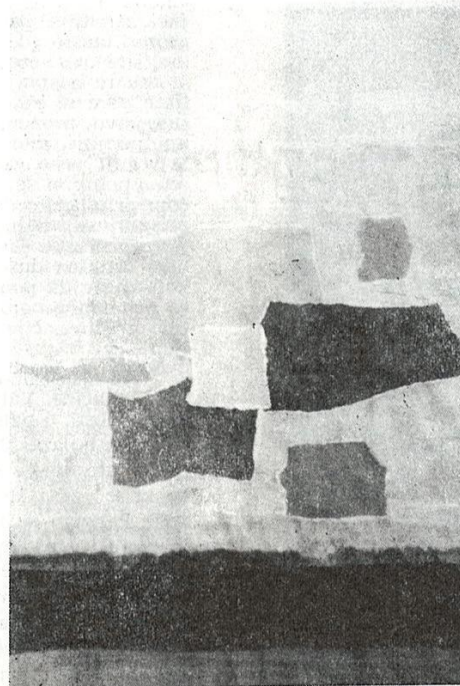
Mlaka večernja šetnja. Puno nesvarljivog
travi.
Mlako sjedenje na terasi.
Zestoka sporost. U razorenim udovima.
Ptice su za oktavu više.

KONACNOST, POVRŠINA

Vrijeme misli žuljevitim prstima.
Ne čitam ja tu knjigu.
Ne mogu preskakati stranice.
Zasjekla u prazno od sna
ne otupljuje zubata kruna.
Iscrpljuje li više smirenost?
Svjelost što predugo zrije ne prožima.
Ili iscrpljuje više gnjev?
Zaludnost ožiljaka.
Samo zubi i nokti otpadaju.
Moć plača oslobodi hrid.
Onda čekam. Mislim, ništa se ne događa.
Kratkotrajna je moć plača.
Ničega i nije bilo
ako sol po koži nije uspomena.
Vrijeme misli žuljevitim prstima.
Sto mi dotle da radimo?

I PO MOME GLASU SLOBODA SE POZNAJE

Svečani pečat. Krošnja u nebo.
Korijen je uvijek krik. Obuhvaća snagom.
Hrani se željom.
Kažem što moram reći. Smijem reći.
I po mome glasu sloboda se poznaje.
Inače uspomena ne bi imala pravog okusa.
Sve više je uzdižem.
Sve više je moja.
Ako me raznose koraci
ispod svakog riječ je naprsla. Da dosegne.
Ne od dana da odlomi.
Pregorjeti želju. Rušenje želje.
Najveće se riječi podrazumijevaju.
Duga je slap.
Sa čvrste stijene pada. Između smijeha i
suze.
Samo ona u nebu tu čvrstu stijenu poznaje.
Svečana krošnja. Mislim na lišće.
Uvijek živo. Uvijek drugo. Nišan zrakama.
Ni prava se pjesma
posljednjim stihom ne završava.
Svečana krošnja. Pečat u nebo.

božidar vujić

SAN

Otisnuvši se niz reku
uvuče vesla u ljusku
i pogledom potraži
decu

opazi ih na zidu
celuloze
koji odvaja vodu
od ostatka pejzaža

prozirna i vazdušasta
uriniraju u talase

priđe obali
izađe iz ljuske

i okrenuvši zid
istrese ih u mrežu

ugradi im u glavice tempirani eksploziv
pusti ih da se vrate na zid i ode u ljusku

nekoliko nastradalih anđela
oštećenih krila spuste se na vodu
polako im se ohladi i zgruša krv
slušaju
deca sa zida žamore

nije istina
nije istina

niko topić

crvena nit

Otac seče zeleno šiblje
slaže ga na travu

odvlačim ga na gomilu
i tako već dugo vremena

Moram paziti kako pomeram materiju
moram održati nekakvo odstojanje

VEĆ JE KASNO kaže iznenada otac

i mi pošosmo znojavi i zeleni

ivan negrišorac

JAMSKI KOP

Negde
u južnim predelima glave
otkrili su dragocenu rudu
Sporo se napreduje
jamskim kopom

Bušilice ostavljaju promaju
sve novi i novi rukavci
tu je i moždana kora
ali dinamita ima
treba očistiti prostor
udaljiti ljude
začepiti
uši

Čuvaaj

STOLARIJA

Neko
mi prilazi
opipava kožu lice slepe oči
ruke mi savija i
laktove zakucava u vodoravan položaj
noge mi razvlači u sed
na dupe zakiva nogare
teše mi trbuh
glava mu je nepotrebna
odseca je i baca u strugotine
lakira patrljak vrata
posmatra me steže
isprobava otpornost
zadovoljan je
gotova je
stolica